

Anguel

Het zijn toch net kleine kinderen

Anguel is zieieieieieiiiiiggggg !! Lees maar waarom die grote kerel tranen laat vallen.

De stieren staan al een jaar in een buitenstal: dat wil zeggen een overkapt gedeelte dat in vijf vakken is onderverdeeld. Elk vak is ongeveer 4 x 5 meter. Het eerste vak is leeg.

In het tweede vak staat Anguel.

Daarnaast staan drie witte stiértjes, drie zonen van Anguel: Jonas, Jacob en Angelo.

In het vierde vak staan de drie zwarte stieren Django, Julio en Alexander.

In het achterste, het vijfde vak, staan twee witte stieren, Snowy en Joris.

Omdat Snowy problemen heeft met zijn rug wordt Joris weggehaald en in het eerste vak gezet en blijft Snowy in het achterste vak staan.

Snowy krijgt hierdoor minder aandacht dan Anguel en Joris. Anguel staat nu eenmaal vooraan en wordt dan ook het eerste benaderd, krijgt als eerste eten, zijn ruimte wordt meestal als eerste schoongemaakt, enz.. Snowy is daar toch regelmatig verdrietig onder.

Als ik de stieren Anguel en Snowy hebben gekocht, wil boer Piet de twee stieren naast elkaar zetten en dus moeten Joris en Snowy van plaats wisselen: Snowy gaat naar het eerste vak. Anguel staat in het tweede vak.

Dit tot grote vreugde van Snowy, want die krijgt nu meer aandacht. Anguel deelt die vreugde niet want nu is het dus Snowy die als eerste begroet wordt enz. Anguel is niet meer zo overduidelijk de nr. 1 als voorheen. Anguel kan daar soms erg verdrietig over zijn. Meestal gaat het goed, maar af en toe vindt hij zichzelf toch wel heel erg zielig!

Zo ook vandaag ....

Vandaag neem ik wat extra tijd vrij om de klauwen van Snowy wat te 'knippen'. Snowy staat de laatste tijd weer slechter op zijn achterpoten: zijn rechter achterpoot staat te ver naar voren en wordt dan ónder het lichaam gezet.

Klauwen bekappen is geen favoriete bezigheid voor de stieren (en voor mij overigens ook niet). Normaal gesproken worden runderen in een bekapbox gezet, worden de poten opgetakeld en worden vervolgens de 'nagels geknipt'. Dit is voor de dieren een zeer beangstigende en stressvolle gebeurtenis.

Sommige mensen verdoven de stieren, maar dat is ook een 'hele heisa'. Ze kunnen lelijk vallen als dat grote lijf, half uit de verdoving, weer probeert te lopen en te staan.

Ik probeer dergelijke stressvolle gebeurtenissen te vermijden: ik wacht op een gunstig moment om te kunnen handelen en dat is als de stieren liggen te doezelen nadat ze de buik vol hebben gegeten. Die momenten zijn redelijk schaars en vaak moet ik wekenlang wachten. Eindelijk komt vandaag zo'n gunstig moment .. Snowy ligt lekker te herkauwen, dus handschoenen aan en de snoeischaar gepakt.

Een snoeischaar? Ja daarmee ga ik te werk omdat het mij helaas niet lukt een klauwmes te hanteren.

Het gezegde 'Goed gereedschap is het halve werk' is beslist een grote waarheid, maar ik heb alleen een snoeischaar en dat betekent steeds een millimetertje eraf knippen want die

klauwen zijn ongelooflijk hard. Snowy vindt dat deze manier van werken nogal lang duurt en trekt regelmatig zijn poot een beetje terug (*'Al dat gefriemel'*), maar verder blijft hij lekker rustig liggen.

Een driekwart uurtje verder zijn allebei de klauwen een klein stukje korter.

Even mijn pijnlijke knieën strekken en even mijn rug rekken .. al dat voorover zitten....

Vanuit mijn ooghoeken zie ik Anguel kijken en ik draai me naar hem toe. Anguel ligt te kijken met een paar zeer verdrietige, vochtige ogen. *'Wat is dat nou jongen?'* Ja hoor, verdrietig zegt hij: *'En ik dan?'*

Eigenlijk schiet ik in de lach. Daar ligt hij dan, een grote kerel 'van hier tot ginder', die ligt te huilen omdat hij een keer geen aandacht krijgt. Ja hoor .. zichzelf zielig vinden .....

Lachend loop ik naar hem toe, ondertussen zeggend: *'Wie heeft hier het dikste matras van allemaal? Wie heeft er überhaupt een matras? Wat wil dat zeggen denk je?'* Maar nee hoor, mijn woorden helpen niet, dikke tranen rollen uit zijn ogen en hij vindt zichzelf zo zieleielig.

Als ik bij hem zit, zijn snuit aai en mijn stem daalt om met zware, liefdevolle stem te zeggen dat hij toch weet hoe belangrijk hij voor mij is, dan nog wendt hij zijn ogen af en vindt hij zich toch nog steeds heel zielig.

'Lang geleden dat ik voor je gezongen heb hè jongen?' Zingend komen de woorden in mij op dat hij toch weet hoe belangrijk hij voor mij is: *'Vanaf het eerste moment ben jij mijn engel en weet ik dat jij alleen maar liefde bent'*.

Zingend haal ik oude herinneringen op aan onze eerste dagen .. aan de tijd dat hij briepte als ik bij hem in de buurt kwam maar dat ik blééf herhalen dat ik zijn mooie innerlijk zag; aan de tijd dat ik beloofde hem te zullen kopen zodat hij niet geslacht zou worden maar VRIJ zou zijn ..

Zingend ga ik door over het NU .. dat er een geweldige engel in zo'n groot lijf zit, in een 'verkeerd' lijf want velen zien alleen zijn buitenkant. Een buitenkant die ik overigens geweldig mooi vind en die ik met langzame, zachte strelingen onder mijn vingers voel wegglijden.

Ik voel me steeds zachter worden van binnen en mijn strelingen worden nog bewuster .. elk haartje van zijn lijf voel ik. Ik voel zijn lichaamswarmte en voel zijn lijf op en neer gaan door zijn ademhaling.

Ik voel dat er een mooi moment aankomt waarop Anguel me mee zal nemen naar een ander bewustzijnsniveau. Het is lang geleden dat ik me hiertoe de tijd heb gegund en intens verheugd zeg ik tegen Anguel dat ik graag met hem mee wil gaan.....

Wordt vervolgd: Anguel. Afzakken naar een ander bewustzijnsniveau.